

บทนำ

เสียงลมพัดกระโชกจนต้นไม้ใหญ่รอบบ้านครูดกับหลังคา
ดังครืดคราด เด็กหนุ่มในวัยสิบเจ็ดปีปิดกายไล่ความเมื่อยขบ ลำคอ
ของเขาแห้งผากตอนที่ย่าเท้าลงบันไดบ้านไปหาน้ำดื่มก่อนเข้านอน
ฝนชุกใหญ่ตกกระทบหลังคา มีเสียงผีทำย่าตามหลังลงมา ชุนพลหัน
ไปเห็นมารดากระซิบเสื้อคลุมแนบลำตัวแล้วยิ้มให้อย่างอ่อนล้า

เด็กหนุ่มเดินต่อไปยังห้องครัวขณะที่แม่ของเขาไปอีกด้านของ
ตึกใหญ่ เขาถอนใจยาวเหยียดด้วยรับรู้ถึงสถานการณ์เคร่งเครียดที่
คุกรุ่นในครอบครัวมาหลายเดือนแล้ว แม้ว่าบิดาจะเก็บคำเสียบและไม่ได้
เล่าถึงปัญหาใดๆ ให้ฟังแต่เขาก็รู้ดีว่า พ่อกำลังประสบปัญหาทางธุรกิจ
กับหุ้นส่วนที่สร้างบริษัทค้าวัสดุก่อสร้างขึ้นมาด้วยกันหลายปี ดูเหมือน
ว่าพ่อจะแก้ปัญหาที่ถูกทฤษฎีได้ พ่อของเขาเก่งเสมอ แต่ผ่านมาไม่นาน
พ่อก็กลับมาเคร่งเครียดอีก คราวนี้เขาได้ยินมาว่า

มันเป็นผลพวงมาจากเศรษฐกิจ

ชุนพลถอนใจอีกครั้งรู้ว่านั่นไม่ใช่หน้าที่ของเขา พ่อไม่ยอมให้
เขารับรู้ แม่ก็เช่นกัน หน้าที่ของเขาตอนนี้คือเรียนให้ดีที่สุด เด็กหนุ่ม
แทบจะไม่ได้นั่งรับประทานข้าวร่วมกับพ่อมาเป็นแรมเดือน ชีวิตวัยรุ่น
มีอะไรมากมายให้เขาอยากเรียนรู้และสัมผัส เขามีสังคม มีเพื่อนฝูงที่

สรรหากิจกรรมมาชักชวนให้เขาออกห่างจากภาวะตึงเครียดในบ้าน และลึกๆ แล้ว ขุนพลยังเชื่อมั่นว่า บิดาจะเป็นผู้นำที่แข็งแกร่งอย่างที่เป็นมาเสมอ ท่านจะนำพาบริวารทุกคนพ้นผ่านจากสถานการณ์อันอึดอัดช่วงนี้ไปได้

เสียงหนึ่งดังมาจากห้องทำงานด้านซ้ายของตึกชั้นล่าง ทำให้ขุนพลที่กำลังดื่มน้ำอยู่หน้าตู้เย็นสะดุ้งสุดตัว ขนลุกชันไปทั่วร่าง เขาเหลียวมองไปยังทิศทางที่มารดาเพิ่งล้มหายไปในนาน แล้วเสียงกรีดร้องของแม่ก็ทำให้เขาวิ่งสุดฝีเท้าไปยังต้นเสียง

คนรับใช้สองคนและคนขับรถของบิดาวิ่งตามหลังเขามาติดๆ เมื่อแทรกตัวผ่านประตูที่เปิดแง้มเขาเห็นมารดาประคองร่างที่กำลังสั่นกระตุกแรงๆ ของบิดาเอาไว้แล้วคร่ำครวญไม่หยุดปาก ขุนพลตัวแข็งค้าง เบิกตามองภาพนั้นอย่างช็อกสุดขีด ค่อยๆ ชยับเท้าที่หนักเหมือนถูกหินถ่วง ดวงตาคมพราวเลื่อนเมื่อเข้าไปคุกเข่าอยู่ข้างแม่ ในมือพ้อมีปืนอยู่ด้วย และที่ขมับเขาก็มีเลือดไหลออกมาเป็นทางจนไหลไปทั้งร่างของพ่อ

“อึฐ...”

ดวงตาที่เบิกกว้างของพ่อและเสียงที่แหบแห้งขาดสะท้าน ชื่อของเขาคือคำสุดท้ายที่พ่อเปล่งออกมาก่อนจะขาดใจอยู่ในอ้อมแขนเล็กๆ ของแม่ผู้หวีดร้องออกมาสุดเสียง น้ำตาไหลแทบเป็นสายเลือด ชายหนุ่มมองภาพนั้นด้วยใจที่แตกดับ เสียงคร่ำครวญของคนรับใช้สองคนดังระงมระคนตกใจอยู่ด้านหลัง คนขับรถของพ่อล้มเลิกความตั้งใจที่จะอุ้มร่างใหญ่โตจมกองเลือดไปโรงพยาบาล ขุนพลสลับรับรู้ทุกอย่างโดยที่ไม่มีน้ำตาสักหยดไหลออกมา เพราะรู้ว่าวินาทีที่ล้มหายใจสุดท้ายของพ่อขาดไปแล้ว...คนที่ควรเข้มแข็งที่สุดต้องเป็นเขา

ร่างสูงในชุดสีน้ำเงินกระชับเรือนกายผิวง่ายก้าวเดินอย่าง
มั่นคงเข้าสู่บ้านหลังใหญ่ที่ตกแต่งอย่างโอ่อ่าหรูหราสมฐานะเศรษฐี
เขาหยุดตรงโถงทางเดินกลางบ้าน เงยหน้าขึ้นไปยังบันไดที่ทอดตัวสู่
ชั้นสอง คนกลุ่มหนึ่งกำลังเดินลงมาจากบันไดพร้อมกับข้าวของที่ยก
ลงมาราวกับเจ้าของบ้านกำลังจะย้ายบ้าน

ชายหนุ่มขมวดคิ้วมุ่น เฉลอแก้มือแน่นก่อนที่ผู้คนจะรุมล้อมเข้า
มาแทบทุกทิศทางแล้วยกเอาทุกสิ่งผ่านหน้าเขาออกไป ขุนพลเดิน
เข้าไปทางด้านซ้ายของตัวบ้านที่ว่างเปล่า ร่างไร้เฟอร์นิเจอร์ใดๆ
มีโอใหญ่สี่นระริกยามที่เอื้อมไปจับลูกบิดประตูห้อง เหนือผุดขึ้นมาจากทุก
รูขุมขน ลมหายใจเริ่มขาดห้วง กดข่มความหวาดกลัว ก่อนที่ร่างแกร่ง
เปลือยอกอวดมัดกล้ามเนื้อส่วนจะสะดุ้งล้มตา เขาหอบหายใจรุนแรง
เหงื่อโชกกาย เมื่อนึกถึงความฝันที่ห่างหายไปจากชีวิตเขานานนับ
สิบปี

“เป็นอะไรคะอิชู้” ร่างแน่นน้อยที่นอนอยู่เคียงข้างจิวเสียดถามแล้ว
โอบแขนเรียวกอดรอบเอวสอบ พยายามจะรั้งให้ชายหนุ่มเอนกายลง
นอนต่อ “ยังไม่เข้าเลย นอนต่อเถอะคะ”

ขุนพลยังหอบหายใจเหนื่อยหนัก เขาหลบตามองร่างนุ่มเนียน

ที่เปียกชุ่มแฉะนิด แล้วใช้ฝ่ามือลูบหน้าตัวเองแรงๆ สะบัดผ้าห่มออก ความคิดว่าผ้าเช็ดตัวจากพื้นมาพันรอบเอวทำให้คนบนเตียงผุดลุกขึ้น มองอย่างเง่างอน

“อิฐฐา ยังไม่เข้าเลย”

“คุณกลับไปเถอะ ผมจะออกไปทำงานแล้ว” เขาบอกโดยไม่ได้มองหน้าหญิงสาวที่ปรนเปรอสวาทกันมาตลอดค่ำคืน

เธอทำปากยื่นแล้วค้อนพลางยิ้มอย่างรู้เท่าทัน “อิฐฐา...ยังมีเวลาอีกตั้งหลายชั่วโมง ออฟฟิศคุณอยู่แค่นี้เอง ชัยบมาใกล้ๆ ปาล์มสิคะ ปาล์มจะไล่ความเครียดที่สะสมในตัวคุณออกให้เกลี้ยงเลย สิคะ”

ปาล์มเอียงคอยิ้มยั่วแล้วปล่อยผ้าห่มที่ดึงมาบังทรวงอกอบอวลให้ร่วงหล่นไปกองที่บันไดคอดกิว พลางชัยบตัวอย่างเฝ้ายวนไปตรงขอบเตียงแล้วเอื้อมมือไปลูบไล้กล้ามเนื้อท่อน้ำนมที่เจ้าตัวเกร็งรับสัมผัสแผ่วหิวหิว นั้น มือเรียบบ้วนเปื้อนอยู่แถวปมผ้าเช็ดตัวที่เขาขมวดไว้ หมีน้มนุ่มก่อนจะซ้อนตาขึ้นมอง

“อิฐฐา...ชัยบมาใกล้ปาล์มอีกนิดสิคะ”

ขุนพลเกร็งไปทั้งตัว ปาล์มมีวิธีทำให้เขาโอนอ่อนตามเพื่อจะปายปิ้นขึ้นไปพบกับบทเพลงพิศวาสที่เร้าร้อนถึงใจได้เสมอ ชายหนุ่มแผลกอดปากแน่นเมื่อปมผ้าเช็ดตัวถูกมือดีปลดออก ริมฝีปากนุ่มอุ่นจัดแตะลงเม้มเบาๆ บนหน้าท้องเกร็งจนผลอตรงและรู้ตัวว่าเขาเครียดจริงๆ นั่นละ ให้ปาล์มเป็นคนช่วยเขาปลดปล่อยความเครียดให้เบาบางก่อนไปทำงานก็ไม่ใช้เรื่องเสียหาย

หญิงสาวยิ้มอย่างรู้ใจเมื่อร่างเกร็งเริ่มตอบสนองในสิ่งที่เธอรู้ว่ามีดีแค่ไหนถ้าเทียบกับลูกค้าคนอื่น...ขุนพลทั้งหล่อและรู้จักเมตตา ผู้หญิงที่ปรนเปรอความสุขให้เขา ทั้งเงิน สิ่งของและสัมผัสเอาใจที่เขา มักตอบแทนน้ำใจเธออยู่เสมอ

ปาล์มรู้จักขุนพลมาระยะหนึ่งแล้ว เขาเป็นคนระวังตัว แม้ว่า

หลายครั้งที่เธอพยายามจะเสนอสาวสวยระดับพรีเมียมให้เขา แต่ชายหนุ่มกลับไม่เคยสนใจ แต่ถึงอย่างไรขุนพลก็เต็มไปด้วยสัญชาตญาณแห่งบุรุษเพศที่ต้องการปลดเปลื้องอารมณ์ทางเพศในร่างกายกับผู้หญิงที่เขาไว้ใจแล้วเท่านั้น

ฉะนั้น หากเขาเรียกหา เธอก็พร้อมจะปรนเปรอเขาให้สุดความสามารถ เสียขคราวผะแผ่วจากริมฝีปากบางที่ผ่านการตัดเย็บให้ได้รูปดั่งใจเจ้าตัวเริ่มดั่งไม่ขาดสาย เมื่อร่างแกร่งเป็นฝ่ายโลดแล่นอยู่เหนือร่างบอบบางของเธอ กว่่าอายุลูกใหญ่ที่ซัดสาดคนสองคนจนเหนื่อย หอบสะท้านจะผ่านพ้นไปก็ตอนที่แสงแดดด้านนอกสาดจ้า ขุนพลขยับลุก ขณะที่กำลังยิ้มอย่างอímเอมมองตัวเลขในกระดาดขแผ่นบาง

ค่าตัวสาวสวยมีระดับที่ไม่ได้ทำเรื่องบนเตียงเป็นอาชีพ จะรับงานแบบนี้ต้องพอใจและเงินขาดมือจริงๆ เท่านั้น แน่แน่นอนว่ามันต้องคุ้มค่าสมราคา ค่าศีลยกรรมทั่วเรือนร่างของเธอ ตัวเลขหกหลักที่ปรากฏอยู่บนซีคิบนั้นทำให้หญิงสาวอímเอมยิ่งกว่ารสสัมผัสผ้าร้อนที่เขาแถมให้เสียอีก พลังเกิดความคิดที่ว่า หากทำให้ขุนพลพอใจมากขึ้น เธอจะได้บินไปศีลยกรรมเพิ่มขนาดหน้าอกหน้าใจให้ใหญ่สมใจยิ่งขึ้น

“รักอิฐจ้จคะ คีนนี้...”

“จะบ้าเหวอคุณ ขึ้นผมนอนกับคุณทุกคีน ผมก็หมดตัวกันพอดี” ชายหนุ่มพูดเสียงห้วนแล้วเดินเข้าห้องน้ำ ถึงจะปลดปล่อยความเครียดกับปาลินทั้งคีน แต่เมื่อยืนอยู่ใต้สายน้ำขุนพลก็ยังต้องทอดถอนใจออกมา นับวันความสุขที่เขาซื้อหาหรือที่เกิดจากผู้หญิงคนอื่นที่ต่างเต็มใจให้เขานั้นยิ่งหายไป ชายหนุ่มไม่เคยรู้สึกอímเอมหัวใจเลย เขากำลังคิดถึงใครบางคนซึ่งยิ่งนับวันเขาก็ยิ่งทรมานกับการหักห้ามใจตัวเองขึ้นทุกที

เพียงแค่นี้ก็ถึงใบหน้าึงๆ ที่มักจะแถมรอยยิ้มอ่อนบางอย่างคนเย่อหยิ่งเขาก็อยากจะรีบรุดไปพบหน้าเธอเหมือนเช่นทุกวัน แม้จะถูก

พายุสวาทที่พัดลินจุดขึ้นช่วยบรรเทาได้ชั่วคราว แต่พอสติกลับมาสมบูรณ หัวใจก็ร่ำร้องโหยหาราวกับไม่ได้พบเจอมานานแรมปี

อัยศยา ซฎาพันธ์ เฟ่งสายตากับหน้าจคอมพิวเตอรตรง

หน้าขณะพรมปลายนิ้วบนแป้นพิมพ์อย่างคล่องแคล่วอยู่หลังโต๊ะทำงานตัวยาวทรงโค้งซึ่งทำจากวัสดุแข็งแรงทนทาน มีคอมพิวเตอรตั้งโต๊ะเรียงกันอยู่ลดหลั่นไปตามความสะดวกในการใช้งาน กระทั่งได้ยินเสียงรองเท้าล้นสูงกระทบพื้นดังก้องสะท้อนในความเงียบมาจากหน้าลิฟต์ บริเวณโถงทางเดินชั้นที่สิบแปดของอาคารสูง และหยุดลงตอนที่เธอเงยหน้าขึ้นมอง

หญิงสาวเบื้อหน้ายแต่จำต้องย้มให้ผู้มาเยือนตามมารยาท ทั้งที่ความจริงแทบอยากจะถอนใจ

“ฉันมาพบคุณขุนพล” แซกสาวในชุดสีน้ำเงินสดเอ่ยขึ้น

อัยศยาย้มรับแล้วกคหมายเลขภายในเพื่อแจ้งให้เจ้านายของเธอรับทราบ “เชิญด้านในคะ” แล้วหันไปสบตากับสาวแวนผู้ช่วยของเธอ

ฝ่ายนั้นละมือจากเอกสารการประชุมแล้วลุกขึ้นเดินไปเปิดประตูให้หนังสือตาเดินเฉิดฉายเข้าไปหาเจ้านายหนุ่มสุดฮอตของพวกเขา ก่อนจะเดินกลับมาตั้งสมาธิกับงานที่พิมพ์ไปได้ครึ่งๆ กลางๆ

สามปีแล้วที่เธอทำงานกับขุนพล อดีตรุ่นพี่ที่โรงเรียนมัธยม คนที่เคยพยายามจะจีบเธอ ในตอนนั้นอัยศยายังเป็นคุณหนู ลูกสาวเจ้าของบริษัทรับเหมาก่อสร้างที่แสนร่ำรวย มีรถหรูคอยรับคอยส่ง มีทุกอย่างที่ต้องการ กระทั่งอุดม ผู้เป็นพ่อทำธุรกิจพังไม่เป็นท่า ต้องจ่ายค่าปรับให้แก่โครงการแห่งหนึ่งจนแทบสิ้นเนื้อประดาตัว ในขณะที่อัยศยากำลังเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยปีแรก

อุดมเครียดและพยายามจะฆ่าตัวตายแต่ทำไม่สำเร็จ จากนั้นก็

ป่วยหนักเดินเหินแทบไม่ได้ แม่ของเธอกลายเป็นคนที่เข้มแข็งที่สุด

จุฑามาศหันไปจับอาชีพขายตรง แม่รู้ตัวว่าเหมาะกับอาชีพ
ค้าขายอะไรแบบนี้ก็ตอนที่แม่ตระเวนนำเครื่องเพชร เครื่องทอง รถยนต์
บ้านหลังใหญ่ หรือแม้แต่เฟอร์นิเจอร์ที่พอจะแลกเปลี่ยนเป็นเงินได้ไป
ขายเพื่อนำเงินมาเป็นค่ารักษาพยาบาลพ่อและค่าเล่าเรียนของเธอกับ
กันย์ณิดา น้องสาวกำพร้าผู้เป็นหลานแท้ๆ ของแม่

หญิงสาวถอนใจออกมาตอนที่โทรศัพท์ภายในดังขึ้น “คะ”
อัยย์ศยาปรับคำเสียงเรียบก่อนจะวางโทรศัพท์เบาๆ

ขุนพลวางสมาร์ตโฟนรุ่นทันสมัยลงเมื่อได้ยินเสียงเคาะ
ประตู เขาเอื้อมมือไปกุมมือณริสุดา พริตตีสาวเงินล้านที่โด่งดังเป็นพลุ
แตก เมื่อสองปีก่อนเขาพบเธอที่งานอีเวนต์บัตรเครดิตอะไรสักอย่าง
เขาก็ลืมนำไปแล้ว นับจากนั้นก็เหมือนคนอื่นๆ ที่พอเขาขม้ายตามองและ
แสดงที่ทำว่าสนใจเธอ หญิงสาวก็พร้อมจะถลาเข้ามาควงแขนเขา
ขุนพลลงทุนสำหรับคืนแรกกับณริสุดาในโรงแรมหรูริมแม่น้ำเจ้าพระยา
ณริสุดาเป็นสาวสวยที่เขาเรียกหานานนับปี นั่นเพราะเธอเป็น
คนเข้าใจอะไรๆ และรักษากติกาซึ่งกันและกันด้วยดีมาตลอด เพียง
แต่ว่าพักหลังความสัมพันธ์ของเขากับณริสุดากลับจืดชืดจนกลายเป็น
เพื่อนคนหนึ่ง ที่ถือคติ ไก่เห็นตีนงู งูเห็นนมไก่ กินข้าวดูหนัง ดื่มเหล้า
ด้วยกันได้ แต่ไม่อาจมีความสัมพันธ์ทางกายกันได้อีก แถมตอนนี้
หญิงสาวกำลังมีความรักกับนักธุรกิจหนุ่มชาวอเมริกันคนหนึ่ง

ทว่าในความเป็นเพื่อนที่รู้จักกันทำให้หญิงสาวขายตามองคน
ที่ไล่หลังมือของเธอแฉ่ๆ และซ่อนรอยยิ้มขันเอาไว้สุดกำลัง ตอนที่รู้ว่า
อัยย์ศยาเข้ามายืนหนึ่งอยู่ในห้อง

ชายหนุ่มเหลือบมองเลขฯ สาวซึ่งยืนยิ้มรอค้ำสั่งเขาอย่างเช่น
เคยโดยยังไม่ยอมปล่อยมือณริสุดา แต่อัยย์ศยาก็ยังคงทำหน้าที่

เหมือนนั้นไม่ใช่เรื่องที่เขาต้องแฉ หน้าซ้ำเขายังเห็นสายตาดำหนิที่
ปรายผ่านมาจากเธอก็ด้วย เหมือนแม่ซีที่โรงเรียนคอนเวนต์กำลัง
ด่าทอลูกศิษย์ชายวัยเกเรียน

ขุนพลเป็นเซียนหุ่นที่มีชื่อเสียง ในช่วงเวลาที่ผ่านมายายหนุ่ม
ถูกเชิญไปเป็นวิทยากรให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการด้านการเงินการ
ลงทุนมากมาย ดีกรีปริญญาโทด้านการตลาดจากมหาวิทยาลัยดังของ
สหรัฐอเมริกาด้วยทุนของบริษัทอุตสาหกรรมด้านอาหารรายใหญ่
ของไทย จนกระทั่งห้าปีให้หลังที่เขาเริ่มหันมาทุ่มเทกับบริษัทค้าวัสดุ
ก่อสร้างขนาดกลาง จนพบบริษัทเข้าสู่ตลาดหลักทรัพย์และสร้างความ
เข้มแข็งให้แก่ธุรกิจที่เขาตั้งใจกับมันอย่างมากในนามวิลด์เฮาส์

ชีวิตคนเรามีขึ้นมีลง เขาเชื่ออย่างนั้น ขุนพลเคยอยู่ในจุดที่ถึง
ต่ำสุดมาแล้ว แต่โชคก็เข้าข้างเมื่อกันติมา น้ำสาวของเขาเดินทางกลับ
จากเยอรมนีเมื่อสิบกว่าปีก่อน ตอนนั้นเขายังเรียนอยู่มหาวิทยาลัยด้วย
เงินค่าจ้างเสิร์ฟอาหาร แจกใบปลิว พร้อมกับความฝันที่ไม่เห็นรูปร่าง
แม้เขาจะทดลองทำอะไรมากมายเกินเด็กหนุ่มในวัยนั้นจะคิดทำได้

หลังจากที่ธุรกิจของพ่อถูกโกงจนเป็นหนี้สินมากมาย พ่อชิงตัด
ช่องน้อยแต่พอตัวทิ้งให้เขากับแม่ต้องย้ายออกจากบ้านหลังใหญ่มา
อยู่ในทาวน์เฮาส์ซอมซ่อ จากคนที่เคยอยู่สุขสบายชีวิตต้องพลิกผันจาก
หน้ามือเป็นหลังมือ แม่ต้องเปิดร้านขายน้ำเต้าหู้เพื่อหาเงินประทังชีวิต
กันตามลำพังสองคนแม่ลูก กันติมาที่กลับจากเมืองนอกพลอยลำบาก
ลำบากไปด้วยกัน

แต่แล้วกันติมาที่หัวทกกันชีวิตช่วยลัดดาขายน้ำเต้าหู้อยู่นาน
นับปีก็ได้รู้จักกับเจ้าสัวดิเรก เจ้าของบริษัทที่ชื่อ ก้อง ดิเรกถูกชะตา
กับขุนพล เมื่อน้ำสาวแนะนำให้รู้จัก ฝ่ายนั้นจึงรับส่งเสียให้เรียนถึงต่าง
ประเทศ ประกอบกับความขยันขันแข็งของชายหนุ่ม และประสบการณ์
ที่ได้จากต่างประเทศหลายปีทำให้เจ้าสัวดิเรกพร้อมมอบตำแหน่ง

สำคัญให้เขาพิสูจน์ตัวเองหลายครั้ง

ขุนพลทำอยู่ได้ไม่ถึงปีก็พบความซุ่มซ่อนหมองใจที่บรรดาลูกหลานเจ้าสัวดิเรกมีต่อเขา ชายหนุ่มจึงเริ่มหันไปทำธุรกิจในนามบริษัท วิลด์เฮาส์ จัดจำหน่ายวัสดุก่อสร้าง เครื่องมือ อุปกรณ์ตกแต่งบ้าน และสวน แต่กระนั้นปัจจุบันขุนพลก็ยังดำรงตำแหน่งกรรมการที่ปรึกษา ฝ่ายการตลาดของบริษัทดีอาร์กรุ๊ป ตามความต้องการของเจ้าสัวดิเรก หัวเรือใหญ่ของที่นี่

ขณะที่ชีวิตเขาอยู่ในช่วงขาขึ้น ดูเหมือนชีวิตของอัยย์ศยาจะอยู่ในช่วงขาลง เมื่อสามปีก่อนเขาพบเธอโดยบังเอิญระหว่างไปบรรยายให้ความรู้พนักงานบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง ทันทีที่เห็นหญิงสาวเขาก็ตกหลุมรักเธออีกครั้ง โดยไม่เคยคาดคิดมาก่อนเลยว่า หญิงสาวไบหน้าสวยแสนเย่อหยิ่งที่ผู้ชายคนหนึ่งเคยถวิลหาจะถูกชี้หน้าว่าเป็นเมียน้อย!

เหมือนสายฟ้าฟาดเข้าใส่หัวใจทุกครั้งที่คิดถึงถ้อยคำหยาบคายที่อัยย์ศยาถูกตะโกนใส่หน้า โดยที่เธอได้แต่ก้มหน้ายอมรับ แต่ถึงรูปแบบนั้นขุนพลก็ยังถูกความหวังอันเลื่อนรางและความต้องการที่ผิดแทรกจากรอยรั้วของความรู้สึกเรียกร้องให้เขารีบยื่นมือเข้าไปช่วยทันทีที่อัยย์ศยาถูกตามอาละวาดจนถูกไล่ออกจากงานเขาจึงชักชวนเธอมาทำงานด้วยค่าจ้างซึ่งมากกว่าที่เดิมถึงสองเท่า ความทรงจำที่เคยคิดว่ามันคงจืดจางไปตามกาลเวลากลับมาเด่นชัดในหัวงความคิด

ภาพเด็กสาวไบหน้าพริ้มเพราะสะอาดตาในชุดนักเรียนที่เคยแต่ขีดหน้ามองเมิน ไม่ว่าจะเขาจะเสนอหน้าไปใกล้เธอเพียงใด หน้ากั๊กอัยย์ศยาก็เลียงไม่ผ่านมาให้เขาเห็นอีก จนป่านนี้เวลาที่เขาทอดสายตามองไบหน้าสวยที่ยังไม่ทิ้งรอยเย่อหยิ่งถือตัว ชายหนุ่มก็ยังไม่อยากเชื่อว่า ครั้งหนึ่งอัยย์ศยาเคยขายแม้แต่ศักดิ์ศรีของตัวเอง

“คุณใหม่ครับ” ขุนพลเรียกเธอหลังจากได้หลังมือหนีสุดาจนคิด

ว่านานพอให้เลขาฯ สาวอึดอัดใจ “เดี๋ยวคุณช่วยโทร. จองร้านอาหาร
ญี่ปุ่นให้ผมหน่อยนะครับ สามที่”

“ได้ค่ะ” อัยย์ศยารับคำเรียบเฉย ค้อมศีรษะลงแล้วทำท่าจะเดิน
ถอยออกไป

แต่ขุนพลกลับเรียกเธอไว้แล้วลุกจากเก้าอี้ เดินอ้อมมาโอบไหล่
นรีสุตา “คุณไปด้วยกันนะ”

“อะไรนะคะ!” อัยย์ศยาทำเสียงเหมือนไม่เชื่อหูตัวเอง ขณะที่
เธอกำลังจะจมไปกับกองเอกสารที่คั่งค้างจนถึงขนาดคิดว่าจะยอมอด
ข้าวเที่ยงเพื่อเคลียร์ให้เรียบร้อย แต่เขากลับให้เธอออกไปข้างนอกด้วย
กันพร้อมกับผู้หญิงที่เขาควง

อัยย์ศยาขมความรู้สึกไม่ชอบใจเอาไว้ พยายามจะทำให้ใจให้
เคยชินกับความประเจิดประเจ้อของเจ้านายหนุ่มที่กำลังโอบนรีสุตา
ทำเหมือนไอ้พฤติกรรมแบบนี้มันช่างน่าภาคภูมิใจ

“ไม่เห็นต้องแปลกใจ ผมจะไปทานข้าวกับนี่นา แล้วก็จะแวะ
ชอปปิงนิดหน่อย แต่คุณต้องไปช่วยผมเลือกของขวัญวันเกิดครบรอบ
เจ็ดสิบสี่ปีของเจ้าสัวดิเรก วันเสาร์นี้คุณลืมหรือเปล่า” เขาเลิกคิ้วเป็น
เชิงถามกึ่งตำหนิ

“ค่ะ” หญิงสาวรับคำจบบก็เดินออกไป

พอลิ้นเสียงปิดประตู ขุนพลก็ผลະจากนรีสุตาไปนั่งบนเก้าอี้ของ
ตัวเอง โบกหน้าเฉยเมยของอัยย์ศยาที่เขาเห็นมาตลอดสามปีก่อให้เกิด
ความหงุดหงิดพลุ่งพล่านที่เขาเริ่มจะเก็บไม่มิด จนนรีสุตาหัวเราะแล้ว
ทำหน้ากระแง้ากระงอด

“เลือกของขวัญให้ท่านเจ้าสัว นี่นาก็ช่วยได้ค่ะ ไม่เห็นต้องหิ้ว
คุณเลขาฯ หน้านี้ไปด้วยเลยนี่คะอัฐษา”

“ผมจ้างเลขาฯ มาทำงานนะครับนี่นา เรื่องอะไรผมต้องเหนื่อย
ทั้งคิดหาของขวัญ ทั้งหิ้วของ ทำแบบนี้ผมจะจ้างใหม่ไว้ทำไม” จู่ๆ

เขาก็กลายเป็นคนพาล รอยยิ้มรู้ทันของนริศดาทำให้เขาหงุดหงิด
รำคาญใจ สาวสวยตรงหน้าเขาไม่มีผลต่อความรู้สึกของอัยยศยาเลย

ขุนพลถอนใจยาว ในช่วงเวลาที่เขาต้องสูญเสียพ่อ ต้องเข้มแข็ง
ในฐานะลูกชายที่เห็นแม่ลำบากก็แทบจะอึกเลือด ไหนจะสายตาจาก
บรรดาเพื่อนร่วมโรงเรียน ซึ่งส่วนใหญ่ล้วนเป็นลูกเค้าเศรษฐีทั้งสิ้น
ในยุคนั้นไม่ใช่เขาคนเดียวที่ต้องแบกรักษาจากคุณอิฐเป็นไอ้อิฐ แต่เพื่อน
หลายคนก็หายหน้าไปเรียนโรงเรียนวัด บางคนก็ไปอยู่ต่างจังหวัด
ยกเว้นเขาซึ่งใกล้จะสอบจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่หก แม่จึงยอมกัดฟัน
จ่ายค่าเทอมงวดสุดท้ายให้เขาได้เรียนต่อในโรงเรียนเดิม

หนึ่งในนั้น เขาเกลียดที่สุดคือสายตาของนางในฝัน รอยยิ้มและ
แววตาเห็นอกเห็นใจที่หวังจะได้จากเธอไม่เคยกระเซ็นมาถึง แต่เขาตั้ง
ท่าจะพูดด้วย อัยยศยาก็ยังเดินหนีไปไกลร้อยเมตร เขาเฝ้ามองเธอตา
แทบหลุด อัยยศยาก็เซ็ดหยิ่งเหมือนในตอนนีไม่มีผิด

ยิ่งคิดขุนพลก็ยิ่งโมโห ตอนนี้เธอเป็นลูกน้องเขาแท้ๆ แถมยังมี
เรื่องคารวาคีตติ์ตัวอีกด้วย เธอยังกล้าหยิ่งใส่เขามาก

“นั่นนะสิคะ” เสียงเหยียหยันจากนริศดาดังขึ้น เธอลุกเดินมายืน
ด้านหลังคนที่หงุดหงิด ค่อยๆ ไล่มือไปบนไหล่กว้างได้เซ็ดสี่ขากระชับ
กายแกร่งแล้วโน้มกายลง ยื่นปากไปพูดเสียงกระซิบข้างใบหูชายหนุ่ม

“จะจ้างไว้ทำไม ถ้าจะต้องหงุดหงิด เพราะคุณใหม่ไม่หึงอิฐ
สักที”

ขุนพลตัวตาวัดตาพุ่งคิ้วขึ้นไปมองรอยยิ้มหยาดยิ้มของนริศดา
“อย่าพูดจาเลอะเทอะ ผมไม่ได้คิดอะไรกับคุณใหม่”

หญิงสาวหัวเราะแล้วเลื่อนมือนุ่มๆ มาจับปลายคางของเขา
“เหวอคะ” นริศดาถามเสียงสูง เลิกคิ้วขึ้นยั่วเย้าแล้วยิ้มหวาน ยื่นหน้ามา
ใกล้จนริมฝีปากแทบจะติดกัน ก่อนจะได้ปลายนิ้วบนแก้มสากราวกับ
เอ็นดูเด็กชายน่ารักสักคนหนึ่ง “นี่น่าเชื่อคะ ว่าอิฐไม่ได้คิดอะไร”

ขุนพลถอนหายใจเฮือก เบี่ยงหน้าหลบฝ่ามือของนริศดา แต่ใน
จังหวะนั้นเองเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น นริศดานึกอยากจะแกล้งชาย
หนุ่มบนเก้าอี้จึงแตะริมฝีปากลงไปบนริมฝีปากของเขาอย่างรวดเร็ว
ขุนพลยกสองมือขึ้นหมายจะดันหน้านริศดาออก ถึงเขาจะแกล้งทำตัว
รุ่มร่ามกับเธอให้อัยย์ศยาเห็น แต่ไม่เคยคิดจะทำตัวไม่เคารพสถานที่
แบบนี้

ทว่าภาพที่เลขาฯ สาวเปิดประตูเข้ามาเห็นก็คือชายหนุ่มกับ
หญิงสาวในชุดเข้ายวนกำลังแลกจูบกันอย่างเมามัน เธอหม้มปากแน่น
กลิ่นอารมณ์หวนงหนึบที่เกิดขึ้นทุกครั้งที่เห็นการกระทำอันน่าทุเรศของ
ขุนพล

อัยย์ศยาสูดลมหายใจลึกแล้วรายงานสิ่งที่ตั้งใจทันทีด้วยใบหน้า
ที่ร้อนผ่าว “โหมจของโต๊ะเรียบร้อยแล้วนะคะ ตอนบ่ายโมง คิดว่าถ้าไม่
ออกไปตอนนี้เกรงจะไม่ทันค่ะ”

พออัยย์ศยาออกไปจากห้อง นริศดาก็ผละออกแล้วหัวเราะ
ขบขันเมื่อเห็นใบหน้าของขุนพลแดงจัด คงไม่คาดคิดว่าเธอจะกล้ำจูบ
เขาก่อนโดยที่เขาไม่ได้สั่ง และคงไม่คิดว่า เลขาฯ ที่เขาไม่ได้คิดอะไร
ด้วยนั้นจะเผลอเข้ามาได้จังหวะพอดี

“อิจู้ไม่ได้คิดอะไรกับคุณโหมนี่คะ ทำไม่ต้องใส่ใจด้วย”

2

หลังจบมื้ออาหารที่แสนน่ารำคาญและสิ้นเปลืองเวลา
อย่างไม่ช่วยให้ภัยในความคิดของอัยย์ศยา เธอยังต้องมาเดินเลือก
ของขวัญให้เจ้าสัวดิเรก ซึ่งไม่ว่าเธอจะเสนออะไร ขุนพลก็ไม่เห็นด้วย
แถมยังต้องช่วยผู้หญิงของเขาถือของ แวะช่วยเขาลองนาฬิกา อยาก
จะขย้อนเอาปลาดิบไม่กี่ชิ้นที่เพิ่งรับประทานเข้าไปออกมา สุดท้าย
ขุนพลกับเธอก็ตกลงกันได้เรื่องของขวัญสำหรับผู้มีพระคุณของเขา

ในขณะที่เขากลับมาส่งเธอที่หน้าอาคารสูงนั้น เป็นเวลาที่
พนักงานจากบริษัทต่างๆ ที่เช่าอาคารแห่งนี้พากันทยอยกลับบ้าน
อัยย์ศยากลอกตา ถอนใจวาระหว่างรอให้ลิฟต์ไต่ระดับจนถึงชั้นที่สิบ
แปด

“พี่ใหม่ หนูนึกว่าพี่คงไม่กลับเข้ามาแล้ว” กมลพรสาวสวย สวม
แว่นตากรอบดำร้องทักเมื่อเห็นหัวหน้าสาวมาถึง

“งานพี่ยังกองรออยู่มหาศาลจ้ะ” คนพูดทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้แล้ว
ยิ้มให้สองสาวอย่างใจดี

“ให้พวกหนูช่วยก่อนไหมคะ” ผู้ช่วยอีกคนอาสาอย่างเห็นใจ
อารดาเป็นสาวร่างกะทัดรัด มีใบหน้าที่จิ้มลิ้มพริ้มเพรา แต่เป็นสาวปากจัด
และชอบทำตัวเป็นเด็กช่างเมาท์ แถมยังพูดจาทะลึ่งตึงตังไม่น้อย

“พูดก็พูดเถอะค่ะ คุณอิชูแกจะพาพี่ใหม่ไปเป็นก้างแกทำไมก็ไม่รู้แหละคะ จริงๆ ไม่ต้องเสียค่าร้านอาหารเลยก็ได้แหละค่ะ ถ้าจะนั่งเนียนกันขนาดนั้น โรงแรมใกล้ๆ นี่ก็จบแล้วค่ะ”

อัยย์ศยาหน้าร้อนผ่าว เธอหันมาทำหน้าที่ตาดูแล้วตีคนทะเล้นที่ทำท่าสูดปากแล้วหัวเราะคิก ด้วยคิดไกลไปถึงไหนต่อไหน

“บอสนะนี่เสน่ห์แรงนะคะ นี่ขนาดมีข่าวว่าลูกสาวเจ้าสัวดิเรก กลับจากนอกแล้ว ยังจะคงคุณนี่น่าอีก โอ๊ย อย่างว่าละคะ ผู้ชายแท้ๆ สมัยนี้ หายาก ต้องผลัดกันซัด”

อัยย์ศยาร้อนผ่าวไปถึงโบหุแล้วตีคนพูดพล่อยไปอีกที ก่อนจะหัวเราะกลบเกลื่อนความรู้สึกร้อนรุ่มที่แผ่ซ่านไปทั่วร่างแล้วยืมให้สองสาว เมื่ออยู่ลำพังหญิงสาวก็พ่นลมออกปากพลาถขบไล่ความคิดเกี่ยวกับขุนพลและผู้หญิงของเขาออกไป

บรรยากาศรอบข้างยิ่งเจียบเจียบ ซ่างเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมสำหรับการเคลียร์งานอย่างยิ่ง หญิงสาวเริ่มจัดการเอกสารที่ค้างค้างอย่างเป็นระบบ รองเท้าส้นสูงที่สวมอยู่ถูกสะบัดวางไว้ที่ปลายเท้า เสียงห้องร้องโครกครากชวนให้นึกถึงก๊วยเตี๋ยวร้อนๆ หน้าปากซอยทำให้นิวเรียวพรมลงบนแป้นพิมพ์ที่ขึ้นอย่างฮึดสู้

ตัวเลขตรงด้านขวาของจอคอมพิวเตอร์บอกเวลาสามทุ่มเศษ หญิงสาวลุกขึ้นไปรวบรวมแผ่นกระดาษที่ส่งพิมพ์ผ่านระบบเน็ตเวิร์กมาจัดเรียงเข้าแฟ้ม หนูได้ยินเสียงลิฟต์เปิด แต่เข้าใจเอาเองว่าคงเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ขึ้นมาตรวจตราตามชั้นต่างๆ พอวางแฟ้มสุดท้ายเรียบร้อยแล้ว เธอบิดกายไล่ความเมื่อยล้าบริเวณบ่าไหล่ ออกคิดไม่ได้ว่าปานนี้ขุนพลผู้ไม่จ่ายค่าล่วงเวลาให้เธอคงจะไปประเวณีรักกับนรีสุดาอยู่ที่คอนโดสุดหรูของเขาอย่างสบายอารมณ์ อัยย์ศยาอยากจะทำปากเมื่อนึกถึงเขา แต่เธอก็เคยชินเสียแล้วกับตัวตนของขุนพล

สามปีที่เธอทำงานให้เขา ชายหนุ่มควงผู้หญิงหลายคน แต่ที่

เห็นบ่อยสุดก็ปาลินกับนรีสุตานี้ละ ขุนพลจะรู้บ้างไหมว่าทุกคนที่เข้ามา
มารุมล้อมเขาล้วนเห็นแก่ความโก้หรู หน้าตา บารมี และความสุข
สบายแทบทั้งสิ้น

หญิงสาวสวยหน้าก่อนจะสะดุ้งเมื่อเห็นคนที่กำลังนินทาในใจ
ยืนอยู่ตรงหน้า ลมหายใจสะดุดขาดห้วงจนต้องปรับสีหน้าในทันที
“คุณอิฐ”

“ทำไมทำหน้าแบบนั้น” เขาหัวเราะในลำคอขณะมองสีหน้า
ตกใจของเลขาฯ ตัวเอง “กำลังคิดอกุศลกับผมอยู่ละสิ ��มั้ย” เขายก
มุมปากเป็นเชิงเยาะที่รู้ทันเธอ

“เอ่อ” อัยยศยามัวแต่ใจเต้นแรงจนลืมคำโกหก เธอกำลังนินทา
เขาในใจจริงๆ หญิงสาวสวยหน้า สบตากันนานเกินไปจึงรีบก้มหลบ
หยิบจัดทุกอย่างบนโต๊ะแล้วคว้ากระเป๋าคล้องไหล่ ก่อนจะบ่นยิ้มให้
เขา “คุณอิฐลืมอะไรหรือคะ พอดีใหม่กำลังจะกลับแล้วค่ะ”

“เปล่า” เขาตอบเสียงสูง ยกไหล่หน่อยๆ “แค่แวะมาดูความ
เรียบร้อย”

“ถ้าฉัน ใหม่ขอตัวกลับบ้านก่อนนะคะ”

“เดี๋ยวใหม่”

“คะ?” หญิงสาวหันกลับมาตามเสียงกึ่งสั่งของเขาแล้วต้องรีบ
ถอยเท้ากลับไปหนึ่งก้าวอย่างตกใจ เผลอสุดกลิ่นหอมสะอาดเจือ
กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ จากเรือนกายสูงเข้าไปเต็มรัก เกือบจะเผลอสุดให้
ลึกลง อีกรอบ เพราะอยากรู้ให้แน่ชัดว่ามันเป็นกลิ่นน้ำหอมยี่ห้ออะไร
หรือจะเป็นเพราะมีกลิ่นสุราอ่อนๆ อยู่ในลมหายใจของเขาตอนนี้เลย
ทำให้เธอใจสั้นหวีพิกล

ขณะที่ขุนพลนิ่งไปอึดใจ เขาก็หยิบกระดาษใบหนึ่งจากกระเป๋า
สอดวางคืนให้เธอ “ไปจัดการตัวเองให้พร้อมสำหรับการไปงานวันเกิด
เจ้าสัวดิเรกกับผม วันเสาร์นี้ หกโมงเย็น”

อัยย์ศยามองตัวเลขบนเช็คซึ่งนับว่ามากโข แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องแปลก ขุนพลอาจจะเป็นเจ้าของที่แปลกๆ แต่เขามักจะใจบุญกับพนักงานเสมอ กับเธอเขาทำบ่อยจนเธอชิน จนรู้ว่าไม่ควรปฏิเสธทุกอย่างที่เขาให้ เพราะมันจะทำให้เขาหงุดหงิดและพาล เล่าให้ใครฟังคงไม่มีใครเชื่อ ว่าขุนพลเคยพาเธอไปงานเลี้ยงแห่งหนึ่งแล้วพบว่าลำคอของเธอว่างเปล่า เขาจึงแวะร้านเพชรเพื่อซื้อชุดเครื่องประดับเพชรให้เธอสวมและไม่เอาคืน

หญิงสาวเริ่มวางแผนคร่าวๆ ให้ทุกอย่างเสร็จก่อนหกโมงเย็นวันเสาร์ก่อนที่เขาจะไปรับเธอ ทว่าขุนพลกลับสั่งต่อจนเธอแทบหัวทิ่ม

“เจอกันที่ร้านดาต้า”

เขาหมายถึงระรินดา เพื่อนสนิทของอัยย์ศยาที่คบหากันมาตั้งแต่เด็ก เรียนมาด้วยกันตั้งแต่มัธยมถึงมหาวิทยาลัย

“คะ” อัยย์ศยารับคำสั่งนั้นๆ แล้วเดินมุ่งหน้าไปยังลิฟต์ด้วยความรู้สึกหว่องลึกระหลาด คงเป็นเพราะชื่อของเพื่อนสาวเจ้าของร้านเบเกอรี่และคาเฟ่กาแฟสุดหรูย่านทองหล่อกระมัง ยิ่งนับวันเธอยิ่งรู้สึกว่าขุนพลตั้งใจหมั่นเธอให้ตัวลึบลงจนกลายเป็นไม้จิ้มฟัน

เขารู้จักระรินดามาพร้อมกับเธอ แต่น้ำเสียงและสรรพนามที่พูดถึงบ่งบอกความสัมพันธ์ที่เขาให้ต่างกัน หญิงสาวถอนใจตอนที่ลิฟต์เปิดออก ลืมเรื่องก๊วยเตี๋ยเจ้าอร่อยไปชั่วคราว เบื่ออกตาหนักอึ้งจนนึกถึงแต่ห้องนอน แต่ตอนที่เธอกำลังจะเอื้อมมือไปกดปิดลิฟต์ เจ้าหน้าที่หนุ่มก็ก้าวเข้ามายืนอยู่ในกล่องโดยสารแคบๆ ด้วยกัน

“ไปกินข้าวเป็นเพื่อนผมหน่อยสิ”

อัยย์ศยากำลังจะหันไปปฏิเสธอย่างมีมารยาทเท่าที่เธอจะอดทนต่อการใช้งานไม่เกรงใจของเขาได้ แต่เสียงท้องของเธอกลับร้องครวญครางจนได้ยินชัดในขณะที่ลิฟต์ไต่ระดับลงมาถึงชั้นล่างสุดของอาคาร หญิงสาวแก้มร้อนผ่าวกับเสียงหัวเราะหุ่่มๆ ในลำคอ

“ถ้าจะบอกว่าไม่หิวนี้ ถือว่าผิดศีลข้อสี่เสียวนะครับ ‘ใหม่’ ขุนพลหรือตาลง ผิวหน้าของเขามชมพู ไทรหนวดเขียวครีมน และกลิ่นลมหายใจของเขาทำให้เธอแทบล้มนั่งยั้ง

อัยยศยาเดินลูบขนแขนที่ลูกเกี้ยวเพราะเสียงนุ่มๆ ที่เขาใช้เรียกชื่อเล่นของเธอ หญิงสาวจ้องแผ่นหลังได้เข็ดสัสขาวอย่างเหลืออด แต่ในที่สุดเธอก็ข่มอารมณ์ตัวเองลงได้เหมือนทุกครั้ง เดินตามเขาไปขึ้นรถนำเข้าสู่ตึกหรูเพื่อตรงไปรับประทานอาหารมื้อดึกกับเจ้านายเหมือนไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร เขาทำแบบนี้เสมอมาสวมปีแล้ว

สตอริออลเลิฟเป็นร้านกาแฟที่ตกแต่งด้วยบรรยากาศ

อิงลิชคันทรี่ เน้นโทนสีน้ำตาลขาว และประดับด้วยดอกไม้สไตล์วินเทจเพิ่มสีสันให้ร้านดูอบอุ่น เหมาะแก่การมานั่งพูดคุย พักผ่อนหย่อนใจ

ระรินดาหันมาเปิดร้านร่วมกับเพื่อนๆ อีกกลุ่มเมื่อสองปีที่แล้ว ด้วยทำเลและรสชาติของเมนูอาหารกับเครื่องดื่มทำให้ร้านฮิตติดปาก มีลูกค้าแวะเวียนมาอุดหนุนไม่เคยขาด เจ้าของร้านสาวดูเหมือนคนที่ชอบพักผ่อน ใช้ชีวิตตามมนุษย์เงินเดือนได้ไม่ถึงสามปีก็ทนไม่ไหว โชคดีที่ฐานะทางบ้านของระรินดาจัดอยู่ในชั้นร่ำรวย เธอจึงลาออกมาเปิดร้านในฝันเป็นของตัวเอง ด้วยความตั้งใจที่จะให้ร้านนี้เป็นสถานที่แห่งความทรงจำสำหรับคู่รัก

ระรินดามักจะยิ้มอย่างปลื้มปริ่มเสมอเวลาเห็นคู่รักนัดพบกันที่ร้านของเธอเพื่อบอกรักและพูดคุยกัน แต่มักจะโกรธเมื่อรู้ว่าคู่รักคู่ไหนมาใช้ร้านของเธอเป็นสถานที่บอกเลิกกัน ทั้งหมดนั้นก็เพราะระรินดาไม่ค่อยสมหวังในความรัก แกรมหมอดูที่เธอชื่นชอบยังการันตีอีกว่า ชีวิตของเธอในวันจะต้องห้อยโหนอยู่บนคานทองไปจนอายุเกือบสี่สิบถึงจะมีลุ้นได้แต่งงาน

“ฉันต้องรักษารูปร่าง ใบหน้า และรอยยิ้มของฉันให้สวย

ประหนึ่งคุณอัม พัชราภา” คนพูดยืดกายขึ้นแล้วบิดตัวพอยต์ทำน้อยๆ หลังจากเล่าคำพยากรณ์ของหมอดูชื่อดังให้อัยยศยาฟัง ก่อนจะยิ้มเคลิ้มฝันแล้วยกมือขึ้นแตะที่คาดผมรูปขนมมาการองบนศีรษะ “แกลองคิดสิไหม ว่าผู้ชายคนนั้นเขาจะต้องหลงใหลกลิ่นหอมของเบเกอรี่แสนอร่อยที่แค่ได้กลิ่นก็รู้ว่ารสชาติของมันจะละมุนลิ้นแค่ไหน เหมือนขนมมาการอง สีหวานน่าลิ้มลอง พอกัดเข้าไปข้างในก็จะพบกับความชุ่มฉ่ำ ละลายอยู่ที่ปลายลิ้น”

“นี่ หยุดบ้าได้แล้ว” อัยยศยาปรามเพื่อนแล้วหัวเราะขบขัน “กลิ่นขนมมาการองนี่จะทำผู้ชายได้กลิ่นแล้วเกิดพิศواسแก่ขึ้นมานะ” ถ้าเป็นกลิ่นเหล้าผสมน้ำหอมก็ว่าไปอย่าง เมื่อเผลอคิด อัยยศยาก็น้ำร้อนผ่าว จนต้องแก้แค้นด้วยการคว้าน้ำฝนไม้ปั่นมาตีเม ขณะที่ระรินดากระแทกตัวลงนั่งทำหน้ามู๋

“จริงๆ นะ แก ช่วยฉันคิดหน่อยสิ ฉันตื่นตื่นจะแย้ แค่คิดถึงริมฝีปากหวานนุ่ม มีไรหนวดเขียวๆ เหนือปากที่กำลังจับขนมสีสวย แล้วแตะปลายลิ้นละเอียดขนมสีหวานเหมือนริมฝีปากของฉัน ฉันก็แทบจะอดใจรอไม่ไหวแล้ว”

“ทีหลังแกล่กไปดูหมอละเอะยายดำ” อัยยศยาหุบตามองแก้วเครื่องดื่มแล้วพูดกั้วหัวเราะ จึงไม่เห็นว่าเป็นสาวของเธอกำลังทำตาเคลิ้มอยู่กับใบหน้าหล่อเหลา ริมฝีปากสีฉ่ำหยักสวย และไรหนวดเขียวๆ เหนือริมฝีปากมาจนถึงใต้คางบึกบึน “ผู้ชายที่กินขนมมาการองแบบนั้น ระวังเขามีสามีอยู่แล้วนะยะ”

“นี่ไง...ในที่สุด เขาก็มายืนอยู่ตรงหน้าฉันจนได้” ระรินดาทำเสียงยานคาง

หญิงสาวในชุดราตรีสีโอลด์โรสตัดเย็บอย่างประณีตสมราคา และทันสมัยเงยหน้าที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางอย่างบรรจงเป็นพิเศษ มองตามสายตาดูหยาดยิ้มของเพื่อนแล้วใจกว้าง

ขุนพลยกมมปากยิ้มเหมือนเขาจะบ้าจี้ตามมุกเพื่อฝันนั้น “หิว น้ำอะคุณ สิ่งอะไรให้ผมดื่มหน่อยสิครับ”

ระรินดาออกจากวงค์แล้วยืดกายขึ้น สวมวิญญาณเจ้าของร้านรับเสนาอเมนูมากมายให้ชายหนุ่มเลือกด้วยน้ำเสียงสดใส “ตกลง พี่อัฐสนใจเมนูไหนคะ ดาด้าจะได้สั่งให้” ถ้ามจบแล้วเอียงคอยิ้มกว้างใส่ดวงตาคมเข้มแล้วเฉลนอกเรื่อง “พี่อัฐมีแฟนหรือยังคะ”

คนถูกถามเหลือบตาไปมองหญิงสาวในชุดราตรีที่ขับผิวของเธอ จนผุดผ่องชวนใจลั่น แล้วหันมายิ้มให้ระรินดาที่ยิ้มล้อเลียนแล้วบิดตัวเขินอาย

“แฟนมี แฟนพี่ก็ต้องมาสิครับน้องดาด้า นี่ดาด้าเห็นพี่มากับใครล่ะ มีหรือเปล่า” เขาตอบยียวนแล้วนั่งลงบนเก้าอี้ตัวที่ระรินดาเพิ่งลุก

“อู๊ย! ไม่รู้หรือกคะ ด้าเห็นพี่อัฐมาแต่กับยายใหม่ ไม่เห็นมีแฟน ถ้าดาด้าจะจีบพี่อัฐจะไฟเขียวหรือเปล่า พอดีหมดคุณนี่ท่านแมนมากเลยนะคะ บอกว่าด้าจะเจอเนื้อคู่ภายในปีนี้ ถ้าพลาดละก็จะไปเจออีกที่ตอนใกล้สี่สิบ” หญิงสาวทำหน้ามุก “ถ้ารอจนสี่สิบ ด้าคงต้องเก็บเงินไว้ตั้งคาง ทำนม จืดโบทอกซ์เยอะๆ แน่ ถ้าเป็นไปได้อ้าก็อยากจะได้ผู้ชายที่ทิ้งหล่อ ทั้งดี ทั้งรวย ทั้งเก่งแบบพี่อัฐมาดูแลหัวใจ เราก็รู้จักกันมาตั้งนานแล้ว พี่อัฐก็ยังไม่ใคร ด้าก็ยังไม่ใคร เรามาลองคบกันใหม่คะ”

ขุนพลหัวเราะ แล้วแก้มงลักใบหน้าสวยที่ลอยเข้ามาใกล้ออกไปอย่างไม่จริงจัง “พอได้แล้ว ชมชะเงินจริงนะเนี่ย ถ้าพี่ดีขนาดนั้น พี่คงไม่บ้ามาคบกับคนประสาทอย่างด้าหรอก”

“อ้าว” ระรินดายืดตัวอย่างเงื่องงแล้วสะบัดหน้าใส่ชายหนุ่ม “ก็แล้วแต่ ด้าถือว่าให้โอกาสพี่อัฐแล้วนะคะ อายามาเสียดาอยู่ที่หลัง”

ระรินดาสะบัดก้นลูกหนีไปโดยมีสองคนหัวเราะตามหลัง นี่เป็น

เหตุการณ์ประจำที่มักเกิดขึ้นในการพบหน้ากันกับพระรินดาเสมอ พอเจ้านายกับเลขาฯ เผลอตัวหันมาสบตากันต่างคนก็ต่างหุบยิ้ม ขุนพลถือโอกาสนั้นจ้องจับใบหน้าสวยที่แสนจะขาดแคลนรอยยิ้ม ทุกตารางนิ้วบนตัวอัยยศยาตุดีจนเขาใจลั่น เร็วชาขาวเนียนที่ซ่อนปลายเท้าไว้ในรองเท้าสั้นสูงสีสวยเข้ากับชุด เอวคอดกิ่วรับสะโพกกลมกลิ้งทรงอกขนาดกำลังพอดีที่ถูกห่อหุ้มด้วยเนื้อผ้าซับผิว ยิ่งทำให้ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนคนกระหายน้ำ เขาเดินไปอีกทาง แต่ไม่วายกระแจะกระแหงอย่างคนปากไม่อยู่สุข

“คุณน่าจะใช้เงินผมซื้อผ้าคลุมไหล่มาสักผืนนะไหม หรือว่าเงินไม่เหลือ”

อัยยศยาอ้อมอ้นให้เขาโดยไม่ได้เถียง เพราะรู้ว่าการทุ่มเถียงกับคนเช่นขุนพลนั้นเปล่าประโยชน์ เขาคงไม่หัวเราะแล้วผลักหัวเขออย่างเอ็นดูเหมือนที่ทำกับพระรินดา หญิงสาวสุดลมหายใจขบไล่ความคิดน้อยใจออกไปอย่างรวดเร็ว

พระรินดาถือแก้วน้ำสีหวานเดินกลับมา พร้อมกับขอให้ขุนพลช่วยถ่ายภาพพร้อมแก้วเครื่องดื่มแล้วเช็กอินร้านให้ ชายหนุ่มก็ยอมทำแต่โดยดี

ก่อนออกจากร้านเขาอัดแก้วเครื่องดื่มให้เลขาฯ ของเขาถือ อัยยศยาได้แต่ก่อกตามองบนแล้วเดินตามหลังเขาไปโดยไม่ปริปากบ่น เมื่ออยู่ลำพังบนรถ เขาปรายตามองเธอเป็นระยะ พอหญิงสาวแกลังทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ขุนพลก็ถอนใจอย่างคนไร้มารยาท

“ผมซื้อน้ำมาแก้วละร้อยห้าสิบบเพื่อปล่อยให้มันละลายไปเหรอครับ ผมขับรถอยู่ คุณไม่เห็นเหรอ”

อัยยศยาอ้อมมือไปหยิบแก้วน้ำที่วางอยู่ในช่องวางแก้วแล้วยื่นให้คนขับรถดื่ม แแรงดูตจากแก้วที่เธอถือทำให้หญิงสาวใจลั่นหวิวแต่ก็ต้องเก็บอาการ แล้วนึกโทษเพื่อนสาวจอมบ้าบอของเธอที่ดันมาพูด

เรื่องผู้ชายกินมาการองให้ฟัง มันทำให้อัยย์ศยาขนลุกและทำให้แก้มของเธอร้อนผะผ่าว

งานเลี้ยงวันเกิดเจ้าสัวดิเรกจัดขึ้นอย่างอบอุ่น งานไม่ได้ใหญ่โตอะไร มีเพียงนักดนตรีบรรเลงไวโอลินคลอเบาๆ ทำให้การสนทนาของแขกกับสมาชิกครอบครัวที่มารวมตัวกันพูดคุยได้สะดวกโดยไม่ต้องตะเบ็งเสียง บาร์อาหารจัดไว้มุมหนึ่งของสนามกว้างเขียวขจี มีเก้าอี้สีขาวผูกโบสีทองตั้งกระจายไปทั่วสวนจนถึงบริเวณสระว่ายน้ำ

อัยย์ศยาเดินตามเจ้านายหนุ่มโดยเว้นระยะห่างสองก้าว เจ้าสัวดิเรกเป็นชายชราที่ยังมีสุขภาพแข็งแรง ผิวพรรณเปล่งปลั่งอย่างคนที่อยู่สุขสบายและร่ำรวยมหาศาล อัยย์ศยาเคยพบท่านสามสี่ครั้งจากการติดตามขุนพลไปประชุมที่สำนักงานใหญ่ของดีอาร์กรุ๊ป

ชายสูงวัยผู้คร่ำหวอดวงการธุรกิจครบวงจรท่านนี้มีความเอ็นดูเจ้านายของเธอมากถึงมากที่สุด บางครั้งเธอเคยเห็นดิเรกสั่งให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทำตามคำแนะนำของขุนพลกลางที่ประชุม จึงไม่แปลกหากว่าบรรดาผู้บริหารรุ่นใหญ่และลูกหลานหลายคนในตระกูลวิทย์-เทวินท์จะไม่ค่อยชอบหน้าขุนพล

หลังจากที่ชายหนุ่มเข้าไปมอบของขวัญและอวยพรให้ผู้ใหญ่ที่เขานับถือแล้ว อัยย์ศยาก็ตีเดินตามเขาออกมายังสวนที่จัดเป็นงานเลี้ยง ขุนพลรู้จักแขกแทบทุกคนในงาน เขานั่งลงพูดคุยกับกลุ่มลูกหลานของเจ้าสัวดิเรก อัยย์ศยาเดินเลี้ยวไปที่บาร์อาหาร ตักอาหารอย่างละนิดละหน่อยสำหรับเธอและเจ้านาย ก่อนจะพบว่าที่นั่งของเธอไม่ว่างอีกต่อไปแล้ว เพราะตอนนี้ข้างๆ ชายหนุ่มมีหญิงสาวสวยคนหนึ่ง หุ่นอบอืด ผิวขาวอมชมพูกำลังนั่งพูดคุยอย่างยิ้มแย้มพลางชักชวนให้ขุนพลลองชิมอาหารหลากหลายที่อยู่ตรงหน้าเขา อาหารสองจานในมืออัยย์ศยาจึงไม่รู้จะวางลงตรงไหน

“อ้าว ใหม่ นี่คุณเปรมพลอย ลูกสาวคนเล็กของเจ้าสัวดิเรก”

พอรู้ว่าหญิงสาวที่นั่งแทนที่เธอเป็นใครอัยศยาก็รู้สึกโศกเศร้า ร้อนผ่าว และเพราะถือจานอยู่สองมือหญิงสาวจึงไม่ได้ไหว้เปรมพลอย อย่างที่ควรจะทำ ชื่อของเปรมพลอยนั้นเธอได้ยินมาลึกลับแล้ว ลูกสาวคนสวยของเจ้าสัวดิเรกที่คนเป็นพ่อทั้งรักทั้งห่วงและหวังจะฝากฝังให้ ขุนพลดูแล เธอรู้ว่าดิเรกพยายามจะให้สองคนรู้จักรักใคร่กันไว้ตลอดมา แต่ไม่คิดว่าพอได้เห็นสองคนนั่งเคียงข้างพูดคุยกันจริงๆ ใจจะสั่นถึงเพียงนี้

เปรมพลอยก็คงจะเขม่นหน้าเธอในวินาทีแรกที่สบตากัน และในวินาทีต่อมาที่ขุนพลขยับจานค้ำค้ำกสารพัดรูปทรงตรงหน้าออกเพื่อรับจานของเธอไปวางแทน เปรมพลอยก็เพิ่มความแรงของสายตาที่มองอัยศยาศยขึ้นอีกสิบเท่า

“ใหม่ขอตัวไปห้องน้ำก่อนนะคะ ถ้าคุณอัยศยามีอะไรก็เรียกใหม่ นะคะ” เธอบอกเขาเบาๆ ชายหนุ่มไม่ได้พยักหน้ารับหรือจริงๆ แล้วเธอลีงที่จะไม่มองตาเขามากกว่า หญิงสาวไม่อยากรื่นแก๊งอยู่ตรงนั้นให้นานนัก เธอเคยได้ยินเรื่องราวระหว่างลูกสาวคนเล็กของเจ้าสัวกับขุนพลอยู่บ่อยๆ แต่เมื่อได้ยินอยู่ต่อหน้าผู้หญิงที่ใครต่อใครต่างเล้าลือว่าเป็นคู่หมายของเจ้านายหนุ่ม อัยศยาก็กลับรู้สึกตัวลึบเลิกลงไปทันตา

อารามรีบร้อนทำให้เธอเกือบจะชนกับราวสูงจนแทบจะล้มลงกองกับพื้น ถ้าไม่มีวงแขนแกร่งของใครคนนั้นรั้งเอวของเธอไว้

หญิงสาวใจเต้นกระหน่ำกับเสียงหัวเราะขบขันหุ้มเบาจากลำคอของทิวเมธ เธอจำได้ว่าเคยพบเขาในที่ประชุมของดีอาร์กรุ๊ปครั้งหนึ่ง ลูกชายภรรยาคนที่สองของท่านเจ้าสัวดิเรกที่ถูกกล่าวขานว่าเป็นเจ้าของตำแหน่งรองประธานที่ดีเรกรอคอยให้กลับมาจากต่างประเทศ

“ขอบคุณค่ะ” อัยศยาคิดว่าเสียงของเธอคงแทบไม่พินล้าคอ

ตอนที่สปีดตาระยิบระยับเจ้าผู้เล็กๆ ของทิวเมธ เขาประคองแผ่นหลังของเธอให้ยื่นอย่างมั่นคงท่ามกลางสายตาของคนรอบข้างที่หันมองเป็นตาเดียว

“คุณใหม่คงจะรีบร้อนไปห้องน้ำนะคะพี่เมธ ก็เลยไม่ทันระวัง” เปรมพลอยพูดยิ้มๆ แต่แววตากลับเต็มไปด้วยความหยามเหยียด

“ผมพาไปก็ได้ครับ” ทิวเมธรีบเสนอขึ้นอย่างมีน้ำใจ รอยยิ้มกระจ่างเต็มวงหน้า

“ดีเลยคะ คุณใหม่มากับคุณอิฐ แล้วคุณอิฐก็กำลังคุยธุระกับพี่กายแล้วก็พลอย พี่เมธว่างช่วยพาคุณเลขาฯ ไปห้องน้ำหน่อยก็ดีคะ บ้านนี้กว้างอย่างกับสนามฟุตบอล เดินไม่ดูตาม้าตาเรือ ได้หลงกันพอดี”

อัยย์ศยาแค้นร้อนวูบวาบ เธอเบี่ยงตัวให้พ้นฝ่ามือที่ยังเกาะประคองเอาไว้ ได้ยินเสียงหัวเราะ แต่ไม่ได้เงยหน้าขึ้นมองเปรมพลอย ผู้กำลังยิ้มหวานเยิ้มให้เจ้านายของเธอ

ระหว่างทางทิวเมธเดินเว้นระยะห่างพอไม่ให้หน้าเกลียด และชักชวนเธอพูดคุยตลอดเวลา พาให้อัยย์ศยารู้สึกคลายความอึดอัดลงมาก และเขาก็เก็บมือเก็บไม้อย่างสุภาพบุรุษ ไม่ใช่พวกฉวยโอกาสอย่างที่เธอแอบหวาดหวั่น

“ผมรู้สึกว่าคุณคุ่นหน้าคุณใหม่จังเลยครับ เราเคยเจอกันที่ไหนมาก่อนหรือเปล่าครับ ขอโทษที่ต้องถามเหมือนมุกจีบหญิงเมื่อกาลก่อน แต่มันตจใจจริงๆ ครับ”

“คงจะเคยพบกันที่ดิอาร์กรูปร่างนะคะ ใหม่ติดตามคุณอิฐไปทุกครั้ง แต่พักหลังไม่ค่อยได้พบคุณทิวเมธ” เธอตอบตามความจริง ไม่แปลกที่เขาจะจดจำพนักงานตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่ไม่สามารถตัวพวกเขาไม่ได้

ทิวเมธครางในลำคอเหมือนนื้กออก “ห้องน้ำอยู่ตรงนั้นครับ ช่างในบ้านมีแต่ผู้ใหญ่เยอะแยะไปหมด ผมกลัวคุณใหม่จะเกร็งเลยพามาที่ด้านหลังแทน ผมจะรอตรงนี้นะครับ” เขาบอกพลางผายมือให้เห็นอาคารสองชั้นสไตล์โมเดิร์นผสมผสานศิลปะร่วมสมัยขนาดกะทัดรัด “เดินเข้าไปในบ้านนะครับ ประตูไม่ได้ล็อก มองด้านซ้ายจะเห็นห้องน้ำครับ”

อัยย์ศยากวาดตาสำรวจอยู่จิตใจ ก่อนจะเดินไปเข้าห้องน้ำตามที่ทิวเมธบอก

เมื่อกลับออกมา ก็พบคนตัวโตนั่งรออยู่บนเก้าอี้เหล็กสีดำ ตรงระเบียงบ้านที่ยื่นออกจากตัวบ้าน มีเบาะหนังวางรองบนเก้าอี้ทั้งสี่ตัว “นั่งก่อนไหมครับ”

อัยย์ศยาคิดจะปฏิเสธ แต่พอเห็นว่า มีทางเดินที่ลัดเลาะไปเข้าครัวของตึกใหญ่ และบรรดาพนักงานของบ้านนี้ก็เดินผ่านกันขวักไขว่ เธอจึงคิดว่านั่งพักเก้าอี้ที่ปวดเมื่อยสักครู่ก็คงจะดี “ค่ะ”

“คุณใหม่ทำงานกับคุณอิฐมาหลายปีแล้วหรือครับ”

“สามปีแล้วค่ะ”

“มิน่า ผมถึงได้คุ้นหน้าคุณใหม่มากๆ เสียายนะครับที่สองปีที่ผ่านมามีผมไปเรียนต่อที่อเมริกาซะก่อน ไม่งั้นคงสนิทกันไปตั้งนานแล้ว” ทิวเมธอมยิ้ม นึกชื่นชมกิริยาเรียบเฉยแต่ซ่อนความอ่อนหวานไว้จนเขาอยากจะลองค้นหาความหวานจากภายใต้ท่าทางนิ่งๆ นั้น คงเป็นเพราะชุดราตรีสีโอลด์โรสกับเครื่องเพชรกระจุกกระจิมของต่างหูและสร้อยคอของเธอกระมังที่วิบวาดแต่พองาม ไม่เยอะจนเกินไป ชับออร่าให้เธอดงามราวกับผู้ดีมีเงินจนเขาไม่อยากจะสายตาไปจากเธอเสียด้วยซ้ำ

“ต่อไปก็คงได้พบกันบ่อยขึ้นค่ะ”

“พูดแบบนี้แสดงว่าคุณใหม่ไม่มีความคิดจะเปลี่ยนงานไปจาก

คุณอิชฎิเคยใช้ไหมครับเนี่ย” เขากลัวหัวเราะ มองอัยศยาอัยมอย่างไม่
เจาะจงว่าเป็นการยอมรับหรือปฏิเสธยิ่งทำให้ทิวเมธอยากรู้จักเธอมาก
ขึ้น “น่าอิจฉาคุณอิชฎินะครับ มีลูกน้องที่แสนดีแบบคุณไหม”

อัยศยาหัวเราะเบาๆ อย่างนึกขึ้น “คงไม่ขนาดนั้นหรอกค่ะ”

“อย่าถ่อมตัวสิครับ มีเลขาฯ แบบคุณใหม่จะคงไปงานที่ไหน
ด้วยก็ไม่อับอายขายหน้าใคร ส่งเสริมส่งาราคีให้เจ้านายอีกต่างหาก
ครับ ถ้าผมมีลูกน้องดีๆ แบบคุณ ผมจะไม่มีวันปล่อยไปแน่ๆ”

เลขานุการสาวซ่อนความขบขันอยู่ใต้ใบหน้าแต่ยิ้ม ขุนพลคง
ไม่มีวันปล่อยเธอไปง่ายๆ หรือ การจ้างเธอไว้คนเดียวทำให้เขา
ประหยัดค่าจ้างไปได้อีกหลายคน อัยศยาอัยมรับทุกคำชมที่ทิวเมธพูด
ออกมาแล้วอดคิดไม่ได้ว่า ทิวเมธช่างเป็นผู้ชายที่มีความผสมผสาน
ระหว่างเชื้อไทยกับจีนได้อย่างลงตัว ดวงตาของเขาถึงจะเรียวยาว แต่ก็
คมกริบเลยทีเดียว

“ผมลืมไป คุณใหม่ยังไม่ได้ทานอะไรเลย” เขาพูดแล้วหุบตา
มองเท้าของเธอ ก่อนจะหัวเราะเบาๆ “ถ้าคุณชี้แจงเดิน นั่งรอที่นี้ไหม
ครับ ผมออกไปตักของกินมาให้”

“อย่าเลยคะ ไหมหายมานานแล้ว เมื่อเจ้านายจะเรียกใช้ เรา
ออกไปข้างนอกกันเถอะค่ะ”

เมื่ออัยศยากลับมาที่โต๊ะ ขุนพลไม่ได้นั่งอยู่ที่นั่น แต่ออกไป
โอบเอวเต้นรำอยู่กับเปรมพลอย บรรดาลูกหลานของเจ้าสัวดิเรกที่สนิท
สนมกับขุนพลชักชวนให้เธอนั่งรอเจ้านายตรงนั้น โดยมีทิวเมธอาสา
เอาอกเอาใจ ดูแลเรื่องเครื่องดื่มและอาหารให้อัยศยาจนถูกหลายคน
แซว ก่อนที่ปาลิตาผู้ช่วยของเจ้าสัวดิเรกที่รู้จักมักคุ้นกับอัยศยาจะ
เข้ามาคุยด้วย

ทิวเมธนั่งดื่มบรันดีอยู่กับพี่น้องของเขาได้ครู่ใหญ่ขุนพลก็ยังไม่
กลับมา ลูกชายคนเล็กของบ้านจึงหันมาชวนเลขาฯ ที่ถูกเจ้านายลื

ออกไปเดินรำบ้าง แต่อัยยศยาธิบดีปฏิเสธทันที

ระหว่างที่ทิวเมธพยายามคะยั้นคะยอเธอนั้น อัยยศยาธิบดีเฉย
หันไปเห็นใครบางคนที่เดินควงแขนชายผู้มีใบหน้าละม้ายเจ้าของบ้าน
เธอจำได่ว่านั่นคือสรรทิมิ หลานชายของเจ้าสัวดิเรก ส่วนผู้หญิงที่
ควงแขนกันอยู่นั้นคือ แพร่นันท์ บุตรสาวของปรนัย ที่เคยตามปานธีรา
ผู้เป็นแม่มาจิกหัวตบตีจนเธอต้องยอมกราบกรานฝายนั้นเพื่อยุติเรื่อง
ทั้งหมด

อัยยศยาธิบดีจะลุกเดินหนีแต่ไม่ทัน แพร่นันท์ไล่สายตาจากการ
ไหว้ลูกพี่ลูกน้องของสรรทิมิมาเห็นเธอพอดี ก่อนจะยิ้มให้ปาลิตา เธอ
นึกโล่งใจที่แพร่นันท์ถูกสรรทิมิควงไปอีกทาง

ในตอนนั้นเปรมพลอยเดินรำจบเพลงพอดี แพร่นันท์กระซิบอะไร
บางอย่างกับคนในกลุ่ม ขณะที่อัยยศยาร้อนรุ่มใจจนต้องดื่มพันช์ซีดๆ
ที่เหลือจนหมด

“ผมไปเอาน้ำให้คุณใหม่ดีกว่า” ทิวเมธอาสา

“เออ ใหม่ไปด้วยดีกว่าคะคุณทิวเมธ พี่ปาดะ อยากรับผลไม้
เพิ่มใหม่คะ”

“อ้อ ดีจะ ขอบใจนะ” รุ่นพี่รู้สึกเอ็นดูน้ำใจของสาวรุ่นน้อง จะ
เรียกว่าถูกอภัยตายกันมานานก็ว่าได้ ปาลิตานิยมชมชอบอัยยศยา
เป็นการส่วนตัวมานานแล้ว ยิ่งได้เห็นท่าทางของทิวเมธ ก็ยิ่งรู้สึกว่า
อัยยศยาน่าเอ็นดูขึ้นอีกร้อยเท่า

ทิวเมธชักชวนให้หญิงสาวที่เขาพอใจแต่แรกเห็นตักอาหารที่วาง
เรียงราย ในจังหวะหนึ่งเขารู้สึกขัดใจกับสรรพนามห่างเหินของเธอจึง
ออกปากปราม

“ไม่ต้องเรียกผมเต็มยศขนาดนั้นก็ได้รับ คุณใหม่”

อัยยศยาแก้มร้อนผ่าวกับน้ำเสียงทำยประโยคของชายหนุ่ม ซึ่ง
จงใจส่งแววตาให้เธอรู้ว่าเขาไม่ได้คิดจะปิดบังความรู้สึกพิเศษให้เธอ

รับรู้

“คะ คุณเมธ”

เพียงเท่านั้นทิวเมธก็ยิ้มแป้น แต่หนุ่มสาวยังไม่ทันได้พูดคุยกันต่อ เปรมพลอยกับแพรนันทน์ก็มาปรากฏตัวอยู่ตรงบาร์อาหาร

“เสียแรงนะคะพี่เมธ เมื่อก็พลอยอุตส่าห์แอบเชียร์ ว่าเลขาฯ คุณอิฐเธอเก่ง” เปรมพลอยกระแทกเสียงในทำประโยค ยิ้มเยาะใส่ อัยย์ศยาที่นั่งเฉย “ความสามารถรอบตัว แต่แหม...เพิ่งรู้จากนี่งั้นว่า...” เปรมพลอยทำท่าไม่อยากจะพูด

“คุณเมธคะ ไหมขอตัวไปพบเจ้านายก่อนนะคะ” อัยย์ศยาไม่ยอมให้มีเรื่องกับใคร เธอเหลียวมองหาขุนพลแต่ก็ไม่เห็น

แพรนันทน์ปราดเข้ามายืนขวางเธอ ไม่พูดพร่ำทำเพลง ลูกสาวของปรณัยสาดค็อกเทลสีสดในมือใส่หน้าเธอทันที

“เฮ้ย! อะไรกันเนี่ย” ทิวเมธยังไม่ทันจับต้นชนปลายถูก ทั้งจานอาหารปรีเข้าไปหาอัยย์ศยา ดึงผ้าเช็ดหน้าออกจากกระเป๋ามาซับไบหน้าและเส้นผมให้อย่างร้อนรน “เฮ้ย น้องนี่ครับ” เขาร้องออกมาอีกเมื่อแพรนันทน์ยังไม่หยุด เธอสาดน้ำสีเดียวกันอีกแก้วใส่หน้าอัยย์ศยาที่กำลังมึนแต่ไม่ตอบโต้

“ไหมขอยิ้มก่อนนะคะ แล้วไหมจะเอามาคืนให้” เธอดึงผ้าเช็ดหน้าของทิวเมธมาเช็ดหน้าของตัวเองอย่างเฉยชาทั้งที่หัวใจกำลังเดือดปุด กระบอกลตาเด็นตุด กำลังจะก้าวเดินหนี แต่แพรนันทน์ยังไม่ยอมหยุด

“คิดว่านรกคงยังตามล่าตัวแกลไม่เจอนะสินะ ผู้หญิงแพศยาอย่างแกถึงยังมีหน้ามาซุกคอกอยู่ในงานเลี้ยงของคุณตา” แพรนันทน์หมายถึงเจ้าสัวดิเรก ผู้เป็นตาของสรรทิษ “ไม่กลัวพวกผู้ชายในงานนี้จะจำหน้าแกลได้หรือไง อ้อ...หรือว่าลบโพรไฟล์ออกจากบัญชีโซเชียลนี่ไปหมดแล้วเพื่อหันมาจับผู้ชายรวยๆ แทน น่ารังเกียจ”

อัยย์ศยาเย็นิ่ง น้ำตาลลือที่ถูกเหยียดหยาม ได้ยินเปรมพลอย
ทำเสียงตกใจซึ่งเสแสร้งสิ้นดี

“ตายแล้ว!”

“มิน่า” แพรนนท์แบะปาก เดินอ้อมมาประจันหน้ากับอัยย์ศยา
ที่โกรธจนตัวลั่น “ทั้งเสื้อผ้า อัยย์! เครื่องเพชร นาฬิกา นั้น เรือนละเป็น
แสนเลยนะ ถ้าให้ฉันเดา งานเลขาคะ นะใช้บังหน้าใช้ใหม่ จริงๆ แล้ว
แกคงจะรับใช้ บริกราคคุณอัฐถึงบนเตียงด้วยใช้ใหม่ ถึงได้มีข้าวของ
แพงๆ แบบนี้ใช้ น่าสมเพชสิ้นดี”

“คุณพูดพอหรือยังคะ ถ้าพูดพอแล้วก็กรุณาหลบ ดิฉันจะได้ไป
ให้พ้นจากตรงนี้” อัยย์ศยาพยายามบังคับเสียงไม่ให้สั่น ลำคอแห้ง
ผาก ขณะที่แพรนนท์ยิ้มเหยียด

“อับเกรดตัวเองจากเด็กไฮดีไฮน์ราคาไม่กี่พันมาเป็นของเล่น
ไฮโซ ให้ฉันเดานะ หลังจากจบงานคืนนี้ แกคงจะได้ลูกค้าประจำหลาย
คนแน่ๆ”

“อย่างน้อยก็พี่เมธคนหนึ่งละที่น้ำเห็น” เปรมพลอยกลายเป็น
ลูกคู่ของว่าที่หลานสะใภ้ในทันทีที่ทั้งที่เมื่อก่อนไม่เคยชอบหน้ากัน เธอ
ใช้ส้อมจิ้มสับประรดเข้าปากเคี้ยวช้าๆ ยิ้มเยาะหยัน มองคนที่เธอไม่
ชอบหน้าทั้งสองคนมีเรื่องกันอย่างสบายอารมณ์ “จริงไหมคะพี่เมธ ได้
เบอร์คุณใหม่หรือยังคะ”

อัยย์ศยาไม่อยากทนฟัง เธอเบี่ยงตัวจะเดินหลบไปให้พ้นๆ แต่
แพรนนท์กลับขยี้มผมเธอจากด้านหลัง หญิงสาวเผลอส่งเสียงร้องด้วยความ
เจ็บและตกใจ

“ฉันทเกลียดแก” แพรนนท์เค้นเสียงพูดแล้วขยี้มหัวที่อัยย์-
ศยากำลังตกใจเหวี่ยงร่างของสาวรุ่นพี่ที่รูปร่างสูสีกับเธอไปอีกทาง ผล
คืออัยย์ศยาร่วงลงไปกองกับพื้น ข้อเท้าพลิกจนเจ็บจี๊ด

บรรดาญาติของเจ้าสัวดิเรกที่อยู่ใกล้ๆ ต่างตกใจลุกยืนและพา

กันเข้ามามุ่งดูเหตุการณ์ แพร่นั้นที่ไม่สนใจว่าใครจะมองเธออย่างไร พอเห็นดวงตาเยอหยิ่งที่อัยย์ศยามองมา หญิงสาวก็คิดถึงแต่ความเจ็บปวดของแม่ที่ถูกทรยศนอกใจ ถึงปรณัยจะไม่ใช้บิดาแท้ๆ ของเธอ แต่เขาก็อยู่ในครอบครัวเดียวกับแพร่นั้นที่มานาน ที่สำคัญ ปานธีราผู้เป็นแม่รักผู้ชายคนนี้ ห่มเททุกสิ่งในชีวิตเพื่อเขาได้ หญิงสาวข้มอัยย์ศยามาแน่นขึ้นท่ามกลางเสียงหัวดีร้อง

“หยุดครับ น้องนี่ น้าบอกให้หยุด” ทิวเมธเข้ามารั้งแพร่นั้นที่ แต่แทนที่ว่าที่หลานสะใภ้จะหยุด แพร่นั้นก็กลับหยิบจานอาหารที่ตกแตกขึ้นมา เปรมพลอยทำเป็นหวังดีเข้ารั้งตัวทิวเมธไว้

“ปล่อยพี่นะพลอย”

“อย่าไปยุ่งเรื่องของเด็กๆ เลยค่ะ” เปรมพลอยพูดขณะลှุ่นให้แพร่นั้นที่พาดจานกระเบื้องใส่ใบหน้าสวยแสนเยอหยิ่งของอัยย์ศยาให้เสียโฉมไปเลย เธอเองมีแต่ได้กับได้ เธอหมั่นใส่ใจตั้งแต่อีกฝ่ายไม่ไหว เธอ แถมขุนพลยังกินอาหารของอัยย์ศยาแทนที่จะเป็นของเธอ

“แกู้ไหมว่าแม่ฉันเจ็บปวดแค่ไหน แม่ฉันต้องทรมานแค่ไหน เพราะโลกนี้มีผู้หญิงชั่วๆ อย่างแก”

“ฉันกับแม่คุณคุยกันรู้เรื่องแล้ว ฉันทำตามที่คุณปานธีราต้องการไปแล้ว” อัยย์ศยาเสียงลั่น กลั้นน้ำตาไม่ให้ไหลยากขึ้นทุกที ใจหนึ่งอยากจะสู้แพร่นั้นที่ แต่พอนึกถึงกันย์ณิดา น้องสาวคนเดียว อัยย์ศยาจึงทำเพียงดิ้นรนให้หลุดพ้น

“จบแล้วเธอ แกจบคนเดียววะสิ แกเล็กกับพ่อฉัน แกก็ไปทำร้ายครอบครัวคนอื่น ไม่นานแกก็ลืม แต่แม่ฉันจดจำความเจ็บปวดไปตลอดชีวิต” แพร่นั้นที่บอกอย่างเคียดแค้น “ฉันจะทำให้แกจดจำไปชั่วชีวิตเช่นกัน แกจะมายืนชูคออยู่ในสังคมแบบนี้ไม่ได้อีก อย่างน้อยทุกคนในงานนี้ก็ต้องรู้ว่าแกเป็นอีดตัว!”

“นีน นีน หยุดนีน” สรรทิษวิ่งหน้าเร็ดเข้ามา เขาปล่อยให้แพน

สาวคุยกับน้ำสาวแล้วเข้าไปหาเจ้าสัวดิเรกในบ้านไม่นานก็เกิดเรื่องจน
ได้ งานแตกในมือแพรนันททำให้ชายหนุ่มล้มเลเพราะผู้นิสัยแพรนันทที่
บทจะดีก็ดีใจหาย แต่บทร้ายเธอแทบจะทำได้ทุกสิ่งเพื่อสนองอารมณ์
ขนาดเขาเองยังเบื่อหน่ายจนไม่อยากจะพาไปไหนด้วย

ขณะที่สรรทฤษกับทิวเมธเก้ๆ กังๆ ใครคนหนึ่งก็พุ่งผ่านหน้าพวก
เขาไป เป็นขุนพลที่ยื้อข้อมือแพรนันทแล้วดึงงานขว้างทิ้งไปอีกทาง

“พอเถอะครับคุณแพรนันท ผมขอร้อง” ขุนพลขอร้องหญิงสาว
เสียงสุภาพแต่เข้มแข็ง สภาพเลขาฯ สาวที่เห็นทำให้เขานึกโมโหที่คน
บ้านนี้รวมทำร้ายอัยศยา เสียงตะโกนปาวๆ ของแพรนันทเมื่อสักครู่
ยิ่งทำให้ทุกคนรอบกายมองเลขาฯ เขาเหมือนขยะเน่าที่ผิดแผกอยู่ใน
งาน ขุนพลทั้งอับอายและสงสารอัยศยา แต่สุดท้ายเขาก็ตัวสลายตา
คมปลาบมาคาดโทษเลขาฯ ตัวเอง ว่าเธอเป็นคนทำให้เรื่องทุกอย่าง
มันเป็นแบบนี้

สรรทฤษเข้ามาโอบประคองและปลอบใจแพรนันทเพื่อตัดปัญหา
ทั้งที่เขาเองเบื่อหน่ายเป็นที่สุด ญาติผู้ใหญ่ของเขาหลายคนก็ทำเช่น
นั้น

แพรนันทร้องไห้สะอึกสะอื้นขอโทษวรรณวิภา แม่ของสรรทฤษ
ทุกสายตามองเหยียดอัยศยา แม้แต่คนที่เมื่อครู่ยังตามพะเน้าพะนอ
เลขาฯ ของเขาก็ยังยืนไปกิน

ขุนพลมองสภาพกระเซอะกระเซิงของอัยศยาแล้วเหมือนใจจะ
ขาดรอนๆ อยากโหมเข้าไปคว่ำร่างบอบบางมาโอบกอดปลอบโยน แต่
สิ่งที่เขาทำกลับตรงกันข้าม ชายหนุ่มกัดฟันจนปากสั่นแล้วลุกห่างออกไป
ปล่อยให้เธอประคองตัวเองลุกขึ้น

“ไม่น่าเชื่อเลยนะคะว่าคุณใหม่จะเคยทำอะไรอย่างนี้น้องนีน
กล่าวหา คุณณัฐจางคนที่มีประวัติเสื่อมเสียมาเดินตาม ออกงานพบปะ
ผู้ใหญ่แบบนี้ รังแต่จะขายหน้านะคะ ใครจะไปรู้ ที่ผ่านมาก็เคยมีอาเสีย

ทั้งหลายนินทาเลขาฯ คุณอธิฐมาเท่าไรแล้ว”

คำพูดของเปรมพลอยเหมือนการสาดน้ำมันใส่เพลิงอารมณ์ของ ขุนพล เขาตวัดตามองเลขาฯ สาวที่เคยสรวลผุดผ่องอยู่ในชุดสวยแล้ว ต้องข่มใจ ใจของเขากำลังเดือดพล่าน ถ้าอัยย์ศยาลุกขึ้นมาปกป้อง ตัวเองแล้วตะโกนใส่หน้าคนพวกนี้สักคำว่าเขาไม่ได้เป็นอย่างที่ผู้หญิง ไร้สติคนนั้นกล่าวหา เขาจะไม่ทนมองอยู่แบบนี้ แต่สิ่งที่ทำให้ขุนพล เดือดพล่านจนกำมือแน่น ก็เพราะคนที่ยื่นเป็นใบ้อยู่เมื่อครู่กลับถอน ใจยาว แล้วเข้าไปประคองหญิงสาวที่ควรจะเอ่ยปากขอให้เขาช่วยแต่ ก็ไม่ทำ

“มาคุณ ผมช่วยเอง” แทนที่ทิวเมธ ซึ่งรู้อดีตอันฟอนเฟะของ อัยย์ศยาแล้วจะเดินหนี แต่เขากลับประคองประคองเธอแทน

“ผมจะไปรอที่รถ ถ้าซักช้าคุณก็หาทางกลับเองแล้วกัน” ขุนพล เดินเร็วราวกับพายุไปที่รถ โดยมีทิวเมธประคองอัยย์ศยาตามหลังมา สิ่งที่อัยย์ศยาควรทำคือเอ่ยปากขอร้องเขาไม่ใช่หรือ